Ч. 52. Субота 6 (19) марта 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З Ради державної. — Ческо-німецкі демонстрациї. — Росийско-японьска війна.)

Засіданє палати послів, яке відбувало ся в середу, було так само обструкцийне як і попередні. Відчитувано інтерпеляцию Альбрехта в справі участи шкільної молодежи в демонстрациях в Празі; інтерпеляцию Мальфеттіго з протестом против основаня італіяньского університету в Роверето, позаяк інтерпелянти жадають основаня університету в Триєсті і т. п. Підчас читаня інтерпеляциї пос. Риби (Молодочеха) в справі демонстраций на віденьскім передмістю XV. против ческого дому, прийшло було до бурливих сцен. Інтерпелянти підносили, що німецкі студенти пішли в ночи перед ческий дім і там викрикували: „Збурити, спалити а кождому Чехови ребра поломати“. Демонстранти впали відтак до ческого дому, розігнали гостий і поломили та понищили всю знадобу а мимо того поліция зовсім не явила ся. Інтерпелянти питають ся, чи і що думає правительство зробити, щоби охоронити людий ненімецкої народности від німецких напастників. Посли Хоц і Кльофач стали викрикувати: „Абцуґ Кербер!“ а перший з них домагав ся, щоби президент кабінету явив ся в палаті і дав відповідь на інтерпеляцию. Опісля прийшло до бурливої сцени межи пос. Баксою (ческим радикалом) а Герцоґом (Всенімцем). Бурливі сцени повторили ся опісля і при відчитуваню інтерпеляциї пос. Странского в справі демонстрациї підчас концерту Кубеліка. Засіданє закінчило ся остаточно о 7 год.

На початку вчерашного засіданя забрав голос президент міністрів др. Кербер і відповідав на інтерпеляцию пос. Риби в справі нападу на ческий дім у Відни. Президент міністрів подав обширний опис події, з котрого показує ся, що напад не був з гори уложений. По зборах всенімецкого товариства, котре відбувало ся недалеко ческого дому при участи около 800 людий, пустило ся 300 молодих людий улицями, висьпівуючи пісні. Коли поліция завізвала їх, щоби они перестали сьпівати, они того не зробили. Наконець серед товпи настав спокій так, що поліция була хибно тої гадки, що не буде більше демонстраций і що участники розходять ся домів. Однак задля осторожности комісарият дотичної части міста казав поліциї уважати, а тоді інспектор поліциї з кількома поліциянами поспішив на дотичні улиці, щоби там пильнувати демонстрантів. Тимчасом межи ними а якимсь ческим товариством, що вертало домів, прийшло до зачіпки, при чім одну особу зранено в голову. Товпа пішла відтак перед дім ческого товариства, вибила там шиби і позривала чеські написи. Після зізнаня інспектора демонстранти ані не впали до льокалю, ані нікого не зранили камінем. По тій події, котра тревала ледви кілька мінут, ексцеденти розійшли ся.

Президент міністрів закінчив, що осуджує як найострійше тоті ексцеси, однак не були они так великі, як їх представили інтерпелянти. Ціла річ відбула ся так борзо, що поліция в критичній хвили не була на місци. Поведенє інспектора, котрий не предвидів тих демонстраций, вказує на брак достаточної осторожности поліциї. Власти старають ся щоби вислідити ексцедентів, котрі будуть укарані.

З вістий, які тепер надходять з поля росийско-японьскої війни, можна вносити, що заносить ся на довгу війну і на величезні розміри. Мобілізация росийскої армії аж тепер на добре розпочала ся і здає ся, що Росия буде старала ся поставити що найменше 400.000, з котрих одну часть ужиє проти Японців, а другу до забезпеченя сторін положених позаду боєвої армії. Японці знов — о скілько то можна судити з наспівшої із Сеуля вісти — забрали ся до господарки в Кореї, як коли-б там мали що найменше цілий рік бути. До Daily Chronicle доносять іменно, що японьске правительство забрало всї цісарскі домени на Кореї, котрі творять третю часть обшири цілого краю, а то головно длятого, щоби там взяти ся до управи

---

32)

Сліди їздця.

(Повість з анґлійского).

(Дальше).

Валлї уявляла собі, що могла би тепер вже говорити з Норбертом без ніякого чувства болю, як з яким незнакомим; так цїлковито погодила ся з тим, що єї розлука з ним невідклична і що розірвані звязи між ними не можуть бути під ніякими услівєм відновлені.

Раз стрітила в селї тїтку Дору і почервонївши, задержала ся наляканa, не сказавши нї слова. Але панна Блєк вхопила єї руки і держала їх та з любовию глядїла на молоду дївчину.

— Ти хотїла мене минути, Валлї? — спитала.

— Я не знала, що робити — відповіла Валлї несьміло з сльсзами в очах. — Я гадала, що ви може гнїваєте ся на мене.

— Я на тебе? Нї, люба дитино. Нехай би там стало ся не знати що, я нїколи не приписала би вини тобі. Я знаю мою любу Валлю. Менї дуже, дуже прикро, моя люба, що так стало ся, але не можу тобі взяти за зле, що ти учинила волю вітця.

Нї одного обидливого слова для сер Еверарда. Валлї була їй незвичайна вдячна за те.

— Дорога тїточко, ви все такі добрі. Відчуваєте недолю кождого. Тїнї і Горация чей не гнївають ся на мене?

— Тїнї може бути трохи несправедлива — сказала тїтка Дора — а Горация може остро судити. Але они все дуже тебе люблять. Їм найприкрійше, що мусять обходити ся без твого товариства. Я дуже радо відвідала би тебе, але чую, що лїпше буде, коли то залишу. Отець міг би погадати, що я хочу тебе знов звести з Норбертом. На всякий спосіб моя присутність в Шпрінґфільдї не була би єму мила.

Валлї чула, що Дора Блєк говорила правду. Она відотхнула, коли побачила, що та добра женщина не має до неї гнїву.

Вернувши до дому, була веселїйша і радо взяла участь в партиї теннісу, яку розпочали грати леді Франціска, Бевіль і Гальдімонд. Зачудований замітив пастор в виглядї Валлї по єї стрічи з Дорою Блєк нову для него сьвіжість і жвавість. Від давна ждав на то, аби хмара, яка мрачила єї красоту, розійшла ся. Тепер виданалось єму, немов би она щезала, немов би судилось єму бачити ще Валлю в сияючім блеску веселої, живої молодости.

— Зачинає забувати на Норберта Блєка — погадав собі. — Я хотїв би, аби той чоловік був о тисяч миль від неї, а не єї найблизшим сусїдом.

Бевіль ходив за Валлию як тїнь, але она приймала ті докази любови молодого чоловіка так рівнодушно, немов би то був який привязаний новофундляндский пес. Бесїди, якими він виявляв свою любов, она уважала за жарти і висьмізала їх, взагалї поводила ся з ним свобідно як сестра.

— Нї на що не здасть ся, Фаннї — сказав він до своєї сестри, коли она робила єго уважним на призволенє сер Еверарда. — Що менї поможе, що отець менї прихильний, коли дочка не хоче нїчого про мене чути? Той чоловік має такі самі вигляди як я.

Ті слова налякали Франціску. Що було було би, колиб пастор справдї мав більше надїї, як Бевіль? Колиб він був найнебезпечнїйшим суперником в тій справі. Він був хороший, поважний, походив з благородної, хоч зубожілої родини; взагалї був займавим мужчиною і Фаннї бачила по нім, що Валлї цїкавила его.

— Треба єго в якийсь спосіб усунути з дороги — сказала собі — инакше Бевіль не має чого надїяти ся. Мушу остерегти сер Еверарда перед небезпечностию.

Постановила скористати з найблизшої нагоди, аби поговорити з сер Еверардом, іменно в часї, коли всї були ще в огородї на долинї при грі в теннис.

— Не погнїваєте ся на мене, сер Еверарде, коли я позволю собі щось сказати? — спитала напів жартом, напів поважно.

— Я не міг би на вас погнївати ся, хиба в тім однім случаю, як би ви відвернули ся від Шпрінґфільду і нас всїх тут лишили самих.

— Ох, жартуєте — відповіла Франціска зітхаючи. — Я дуже радо тут пересиджую. Я лиш гадала — о, не беріть менї того за зле

рижу і збіжа потрібного для японьскої армії. Домен тих має стеречи 20.000 японьских вояків. Дальше доносять, що 8000 японьских піонірів працює над будовою зелїзниці із Сеуля до Віджу, котра має бути готова вже в найблизших місяцях.

З Хіни надходять також що раз більше непокоячі вісти. Мимо заперечення японьского правительства, каже російске правительство, що має докази, що межи Хіною а Японією станула тайна умова, після котрої Хіна з'обовязала ся виставити на границі 80.000 войска. Інструкторами тої хіньскої армії мають бути японьскі офіцири. Росия буде змушена поділити свою армію, щоби забезпечити ся також і з тої сторони. Воєнний плян Японії має опирати ся якраз на тім поділі російскої армії. В Пекінї побоюють ся також нової ворохобні боксерів, котра готова прибрати більші розміри, як давнїйше. Двір хіньский приготовлений вже до втечі в глубину краю і хоче тим способом увільнити ся від одвічальности перед Европою. Правительство російске сподївав ся в такім случаю помочи Франциї, а російска дипльоматия лагодить ся вже на ту евентуальність.

Цар Николай надав командантови „Ретвізана", капітанови Щенсновичеви ордер Георгія IV. кляси. Рівночасно доносять з Петербурга, що на основі царского указу відкликано з причини хороби контрадмірала Моляса і другого шефа ґенерального штабу і заразом команданта ескадри на Тихім океанї віцеадмірала Штарка. Єсть то той сам, у котрого на іменинах его жінки мали забавляти ся офіцири, підчас коли Японцї виконали перший атак на Порт Артур. Штаркова перечить тому тепер рішучо.

Новинки.

Львів дня 18-го марта 1904.

— **Іменованя.** Ц. к. Міністерство торговлї іменувало укінчених учеників ґімназияльних Ад. Мишковского і Вільг. Байорка Кондратюка рахунковими практикантами для галицкої дирекциї почт і телеґрафів у Львові.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс концепіста Намістництва Юл. Струсиньского з Товмача до Нового Санча, а практиканта концептового намістництва дра Юл. Дуниковского з Нового Санча до Товмача.

— **Ц. к. Краєва Рада шкільна** розіслала до всїх зарядів шкіл квестионар для зібраня потрібних дат до зуставленя цїлковитого образу ґіґієнїчних відносин в галицких школах. Згаданий квестионар обіймає цїлий ряд питань дотикаючих здоровля шкільних дїтий.

— **Іспити зрілости в середних школах.** Письменні іспити розпічнуть ся дня 9 мая с. р., а устні в отсих речинцях: *а)* в ґімназиях: в Бохни 24 мая, в Бродах 13 липня, в Бережанах 9 червня, в Бучачи 2 червня, в Бонковичах коло Хирова 24 мая, в Дрогобичи 20 червня, в Ярославі 24 мая, в Яслї 24 мая, в I ґімн. в Коломиї 6 червня, в II ґімн. в Коломиї 2 липня, в ґімназиях в Кракові: сьв. Анни для мужчин 24 мая, для женщин 6 червня, сьв. Яцка 13 червня, в III ґімн. 6 червня, в IV ґімн. 30 мая; в ґімназиях у Львові: в рускій 13 червня, в II ґімн. для мужчин 27 червня, для женщин 4 липня, в ґімн. Франц Йосифа для мужчин 2 липня, для женщин 14 липня, в IV ґімн. 16 червня, в V ґімн. 20 червня, в Новім Санчи 24 мая, в Подґужу 13 червня, в I ґім. в Перемишли 16 червня, в II ґімн. 24 червня, в Ряшеві 3 червня, в Самборі 20 червня, в Сяноцї 20 червня, в Станиславові 25 мая, в Стрию 5 липня, в I ґімн. в Тернополи 6 червня, в Тарнові 6 червня, в Вадовичах 6 червня, в Золочеві 8 липня; — *б)* в реальних школах: у Львові 6 червня, в Кракові 6 червня, в Станиславові 1 липня, в Тернополи 25 мая, в Тарнові 18 червня.

— **Пригода російского полковника.** З Бохнї пишуть: Немила пригода лучила ся в нашім містї полковникови російскому Тиртовови з Ченстохови. Перебуваючи на відпустцї у свояків в Серославицях над границею, хотів вернути до дому коротшою дорогою через Краків, аби не об'їздити кількадесять кільометрів гостинцем в Королївстві польскім. Отже перейшов границю і приїхав в цивільнім одїню до Бохнї, звідки мав на Краків вернути зелїзницею до Ченстохови. На двірци в Бохни заздрів его жандарм, котрий арештував его і відставив до староства. Тут списано з ним протокол, а відтак в товаристві двох жандармів відставлено назад до Серославиць.

— **Значна згуба.** Бар. Людвик Брікнер властитель більшої посїлости в Монастирци згубив у Львові перлу зі шпильки до краватки вартости 1200 К.

— **Утїк інжинер.** Сими днями донесли львівскі часописи, що зі Львова утїк за границю приватний інжинер Михайло Жебровский, що мав приватне технїчне бюро при площи Бернардиньскій. Причиною утечі Жебровского були довги.

— **Убийство на зелїзничім двірци.** З Риманова доносять: На зелїзничій стациї в Вороблику під Римановом лучила ся така пригода. Селянин Ян Омидло, що жив в незгоді з своїм шурином Рудольфом Янчуґою з причини маєткових спорів, в хвили, коли Янчуґа всїдав до ваґону, ударив его так сильно сокирою в голову, що той упав на місци трупом. Убийника відставлено до слїдчої вязниці окружного суду в Сяноцї.

— **Людовий концерт в Стрию.** Філїя „Просьвіти" в Стрию устроює дня 20 с. м. т. є. в четверту недїлю посту о год. 5 по полудни в сали „Народного Дому" при участи „Міщаньскої Бесїди" в Стрию людовий концерт в память Т. Шевченка, в склад котрого увійдуть відчит про Шевченка, хори „Стрийского Бояна", продукциї міщаньского хору і декламациї. Вступ безплатний. На вечер сей просить ся охрестне селяньство, читальнї „Просьвіти", товариства „Соколів", а також стрийске міщаньство.

— **Війна — а фальшовані гроші.** В богатьох місцях недалеко коло хіньско-всхідної зелїз-

---

— я лиш гадала, що коли ви дійстно бажаєте, аби Валлї і Бевіль побрали ся, то оно не конче порадно приймати так часто дома такого займавого чоловіка як той Гальдімонд.

Пересторога леді Франціски, як здавало ся, не здивувала сер Еверарда. Він лиш на хвилю поважно задумав ся. Вкінци сказав:

— Я дуже бажав би, аби Валлї віддала ся за Бевіля. Крім того менї богато завасїло би на тім, щоби моя дочка стала ґрафинею Блекмарден і щоби еї наслїдство допомогло такому благородному родови до упорядкованя его маєткового положеня. Але коли би то не мало забезпечити еї щастя, то я не обставав би при моїм намірі. Я хочу, аби она була щаслива і аби я перед моєю смертию бачив еї забезпечену. Коли она волить стати женою сільского сьвященика, як колись ґрафинею, то я можу тому противити ся.

X.

На смертній постели.

Іванна Бернард по невдалих сходинах пійшла до гостинниці „під трема головами цукру", аби там розпитати про Тінкера. Там сказали їй, що Тінкер появив ся в гостинници о $11^1/_2$ години в ночи і зажадав нічлїгу. Але що був дуже пяний, то его не хотїли приймити на ніч і він з проклонами відійшов. Від того часу нїхто его вже там не бачив.

Де був він між годиною $9^1/_2$ а $11^1/_2$ і що робив? Певне що коли мав гроші на вечерю і нічлїг, не вернув до стодоли. Або хтось підслухав їх розмову і підкупивши Тінкера, наклонив его, аби не ішов на умовлені сходини, або обіцяна нагорода видала ся ему за малою розмірно до того, що надіяв ся заробити. На всякий спосіб Тінкер щез.

Між тим як та загадочна справа непокоїла Іванну Бернард, наспів до неї лист від директора вязниці, в котрій сидів еї отець. Коли Варґаса перевозили до тої вязниці, мала она нагоду говорити з директором і тоді обудила в нїм співчуте для себе, так що він обіцяв їй о скілько можна улекшати положене вітця і нем заопікувати ся. Тепер отже написав їй, що Варґас був від довшого часу недужий і що его перенесли до вязничого шпиталю. Болїв не чує він нїяких, однако показує ся дуже великий занепад сил, природний наслїдок житя повного недостатку і нужди.

— Коли хочете его ще раз бачити — писав директор вязниці — а я знаю, що хочете, то приїзджайте сейчас. Лікар каже, що в таких случаях, як той, тяжко сказати, як довго видержить недужий. Може жити кілька тижднів або й кілька місяців, але може також нагле скінчити, як сьвітло сьвічки. Убиток сил у вашого вітця дуже скорий.

Тимчасом корабель, котрим Іванна Бернард мала вертати до Америки, вже був відплив, бо — як звістно — внаслїдок зізнаня Тінкера змінила була она свій первістний намір. Панї Джоб вже тїшила ся, що буде могла свою знамениту служницю задержати на довше, коли Іванна сказала їй, що мусить просити о триденну відпустку, а може забавить і довше. Тому було би порадно, аби панї докторова постарала ся о другу служницю, бо на неї не може вже числити.

— Хочу відвідати одного недужого свояка; коли він умре, мушу вертати до моїх дїтий і мужа в Америцї. Сюди верну ще на те, аби забрати мої річи.

Панї докторова відпустила еї з жалем.

— Не знаю, Іванно, чи я коли найду таку служницю, як ви — нарікала.

Іванна Бернард вийшла з дому одного дуже хорошого червневого дня. Було ще так рано, що мала годину часу до омнїбуса, що ішов з Осторджі до Гайклерку. Ту годину постановила використати на прохід до Тенґлї Манор. Вправдї пан Блек ясно їй сказав, що буде дармо трудити ся, однако при упертій вдачи Іванни така заборона нїчого не значила. Она хотїла і мусїла наклонити Норберта Блека, аби вислухав вітця перед его смертию.

Була ледве осьма година, коли она прийшла до Тенґлї Манор; але Норберт вставив звичайно рано. Він обійшов господарскі будинки і парк і тепер проходжував ся перед домом.

— Ви приходите знов, помимо того, що я вам послїдного разу сказав — промовив побачивши еї і пійшов напротив неї.

— Так, пане, бо стало ся щось такого, що накладає на мене обовязок вас непокоїти. Будьте ласкаві перечитати той лист.

Подала ему письмо директора і ждала, доки не перечитає.

— Відвідаєте вашого вітця?

— Так. Іду звідси до Гайклерк.

— А з Гайклерку на Льондон до Портлянду.

— Так. Перед вечером не буду в Портляндї; бою ся, що за пізно, аби побачити мого бідного батька. Буду мусїла ждати до завтра рана.

— А чого хочете від мене?

— Ах, пане! Ви не здогадуєте ся? Бажаю, аби ви поговорили з моїм вітцем перед его смертию. Я би хотїла, аби ви самі почули, що він скаже; бо — хоч як оно видає ся дивним — ви певне ему повірите. Подумайте над тим; не вимагаю від вас великої жертви. Забере вам лиш два днї часу, а може кинути цїлком нове сьвітло на цїлу справу.

— Не даєте спокою — сказав Норберт — але я уважаю вас за порядну женщину.

— Поїдете до Портлянду, пане?

— Поїду — відповів Норберт по хвилевій розвазї.

— Зараз, чи найблизшим поїздом, аби не тратити непотрібно часу? Самі бачите, що каже лікар.

— Поїду вечірним поїздом до Льондона, а звідтам першим поїздом рано до Портлянду.

Іванна подякувала ему короткими, але щирими словами і пустила ся відтак півперек луки до гайклерского гостинця, де ждала, доки не над'їхав старосьвітский, чудацкий омнїбус і не забрав еї; в омнїбусї сидїло всего двох подорожних.

* * *

ниці в Манджурії розповсюджує ся в послїдних часах велика сила фальшованих паперових гроший. Збут тих мнимих державних банкнотів ширить ся просто таки систематично, що безусловно не може не вплинути шкідливо на вартість росийских паперових гроший. Зарядженї в тій справі осторожности не мають пожаданих наслїдків. Можливо, що розповсюджуванє фальшованих гроший має на цїли не лише вигоди поодиноких осіб, але загально підупав вартости росийских державних банкнотів. О ширенє тих підроблених гроший підозрівають росийскі часописи Японців.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 18 марта. „Wien. Ztg." доносить, що Є. Вел. Цїсар санкціонував закон ухвалений галицким соймом, дозваляючий видїлови повітовому в Заліщиках затягнути позичку в сумі 80.000 корон.

Відень 18 марта. Похорон кн. Л. Віндішґреца, ґен. інспектора армії, відбув ся при участи Є. Вел. Цїсаря і Архікнязїв, нїмецкого аташе войскового ґр. Більова в заступстві нїмецкого цїсаря та італїяньского аташе войскового в заступстві італїяньского короля. В обрядї похороннім взяв також участь Є. Ексц. п. Намістник ґр. Андрій Потоцкий.

Відень 18 марта. В палаті послів відбуває ся нинї дословне читанє інтерпеляций і внесень. Відчитано пильне внесене Ляньа і товаришів в справі предложеня войскового поступованя карного і інтерпеляцию Кльофача і тов. в справі послїдного конфлікту Чехів з послом Штайнсом на площи сьв. Стефана у Відни.

Оломуц 18 марта. Вибір вікаря капітули на місце уступившого архіеп. Кона відбуде ся завтра дня 19 с. м.

Вильно 18 марта. Вчера вечером настав в каплици Александра при площи Юрия вибух, як здаєсь, підкиненої бомби, але не зробив значнїйшої шкоди. Виновника доси не вислїджено.

Берлин 18 марта. В будинку корейского посольства в Берлинї відобрав собі житє вистрілом з револьверу в голову аташе того посольства Гаєнсік Гонґ. Причиною самоубийства довги. (Гонґ в сеульскій школї вивчив ся був дуже добре по нїмецки і в 18 р. житя був вже приділений до посольства в Берлинї. Тут зачав він занадто борзо гуляти по европейски і через якусь акторку наробив довгів). Гонґ мав 22 лїт а тїло его буде перевезене до Сеуля, де живуть ще матїр і два братя.

Петербург 18 марта. Видавцї многих часописий одержали від цензурної управи остережене, щоби в своїх статях не виступали остро против Анґлії.

Льондон 18 марта. Бюро Райтера доносить з Чіфу під вчерашною датою: Росийский нищитель торпедовцїв „Скорий" випливаючи з Порт Артура, наткнув ся на міну і вилетїв у воздух. З его залоги вратовано лиш чотирох людий.

Льондон 18 марта. З Наґасакі доносять: Перевіз японьского війска на Корею збільшив ся в послїдних десяти днях дуже значно. Провіянт, муніцию і тяжкі пушки перевозять нічними поїздами дорогою на Кобе, а з того можна виносити, що незадовго розпічне ся поважна кампанія. Перша дивізия японьскої армії під командою ґенерала кн. Фушіма стоїть вже цїла в Чемульпо.

Льондон 18 марта. В Пючанґ сподївають ся, що Японцї вже около понедїлка станут висїдати на беріг. Лїд в порті вже пускає. Хіньский шеф стациї одержав приказ на случай, коли би з'явили ся Японцї, здержати рух на зелїзници аж до Каопаансе.

На другий день о другій годинї по полудни сидїла Іванна Бернард і Роберт Блек в чистенькій і видній салі вязничого шпиталю в Портляндї. Сьвіжий морский воздух завівав крізь відчинене вікно до комнати а сьвітло весняного сонця заливало єї цїлу. На своїм вузкім ліжку лежав Варґас, слабший як новонароджена дитина і так близько краю тої незвістної темноти, що окружає єствованє, як та дитина, що лише побачила сьвіт.

Варґас умирав. Тихо, без болю, в повній сьвідомости ума минали послїдні хвилї его житя.

Іванна сидїла коло его ліжка і держала костисту, поморщену руку в своїх долонях. Она любила его в тій послїдній годинї майже так як перед трийцятьми лїтами, коли як мала дївчина бавила ся на его колїнах і коли не могла навіть подумати, аби єї тато міг зробити що злого. Велике милосердіє для него перемінило ся у неї в послїдній хвили его грішного житя в ніжну любов.

— Пан Блек умисно приїхав сюди, аби від вас самих почути правду — сказала мягко. — Ви скажете ему всьо, правда, дорогий тату? Оповісте ему, чому признали ся до злочину, якого ви не допустили ся — чому ви самі себе очернили.

— Я був так переслїдуваний і бідний — сказав Варґас, глядячи мутними очима на Норберта. — За мною була полиция, передо мною судиї. Не було на тій земли місця, де такий бідолаха, як я, міг би спокійно викурити свою люльку. Раз спало ся в домі убогих, то знов в якій копици сїна, часом треба було пересидїти в арешті, де було о много чистїйше і вигіднїйше, як в притулках для бездомних. Що я міг стратити? Цїлком нічого. Що зискати? Всьо. Коли-б я був нічого иншого не зізнав, як лиш то, що витягнув з кишенї мерцеви мошонку і годинник, то нї один чоловік не говорив би про мене. Звичайний, простий злодій — сказали би люди. Нехай сидить. Але убийником сьвіт займає ся. Чим страшнїйший морд, тим більше цікавлять ся люди. Коли я так того памятного дня в жовтня сидїв недалеко місця, на котрім лежав пан Блек, погадав собі, що для такого бідолахи, як я, було би не зле провести конець нужденного мого житя у вязници. Кілька старих баб прийшло би сьпівати псальми по мнї, сказали би, що чим більші мої гріхи, тим певнїйше дістану ся до царства небесного, коли б лиш уміра з їх балаканє і сьпівав разом з нами. Відтак гадав я, що мене, старого чоловіка, чей нїколи не повісять за убийство зперед двайцятьох лїт. А коли би так стало ся, то мене ще хвалили би і ставили би за примір иншим затверділим грішникам як сьвітлий примір покаяня.

— Говорите чисту правду? — спитав Норберт, що при тім оповіданю не спускав ока з умираючого.

— Яку користь мав би я з неправди? — спитав Варґас з легкою усьмішкою. — Менї она вже не поможе. В житю досить я набрехав ся, але тепер іду вже до ями, з котрої нїхто з вас не в силі вже мене витягнути; отже можу собі позволити на той збиток і раз говорити правду. Я анї пальцем его не ткнув. Можу вам, его синови, сьміло глядїти в очи; можу вам то сказати з чистою совістию. А моя совість не в кождім напрямі чиста, правда, Іванно, дитино моя? Та совість не увільнить мене від гріху, що був злим вітцем і мужем, пяницею — але людскої крови я не пролив. Тодї вечером, коли я переходив дорогою попри утятого дуба, побачив, що в рові щось лежить і дрожачи зі страху, наблизив ся, аби поглянути, що то. То був пан в червоній мисливскій куртці; лежав на лици в болотї і був неживий. Я легко відвернув его, поклав руку на серце і пересьвідчив ся, що в нїм не було вже житя і що дармо було би відратовувати его. Відтак, не гадаючи нічого злого про него, витягнув я з кишенї его годинник і ланцушок та мошонку з грішми. Єго гроші не могли ему вже нічого помогти; а я — Бог сьвідком — дуже їх потребував.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мукачa, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мукачa, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що недїлї)

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5 06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковова
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В містї видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лоївньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).